

A nyughatatlan méhecske

Azt a nyughatatlan méhecskét, amelyikről ezt a történetet írom, én már az ősszel is ismertem. Mégpedig nagyon akaratos és kötözködő méhecskének ismertem. Ő még akkor is kint gubbaszkodott a dérvette őszirózsákon, mikor minden testvérkéje aludt már odabent a jó meleg kaptárban. - Én nem vagyok olyan álomszuszék, mint a többi - döngicsélte a hullatag virágbokrokra. - Egyik fülemüle szótól a másik fülemüle szóig úgyis nagyon hosszú az éjszaka.

Bizony az őszirózsák is elmentek már mind aludni, mikor a nyughatatlan méhecske még mindig kint bújócskázott a zörgő kórók közt. Utoljára is két öreg méhecskének kellett bekaroltatni a kaptárba. Belegyömöszölték egy viaszágyba és a fejéhez tettek egy kis mézes fazekat:

- Ebből kortyanthatsz egyet-egyed, ha megszomjazol álmodban - mondták neki, azzal nyugodalmat jóéjszakát kívántak, becsukták a kaptár ajtaját és eltették magukat holnapra.

Azt hitték, szegények, föl se ébrednek tavaszig, de biz a nyughatatlan méhecske nagyon hamar fölébresztette őket. Hányta-vetette magát az ágyban, forgolódott jobbra-balra, utoljára fölkelte és panaszos zümmögéssel csetlett-botlott a sötétben.

- Hát téged mi lelt? - riadtak föl álmukból az öreg méhek.

- Én már kialudtam magam - motoszkált a nyughatatlan méhecske az ajtó körül. - Azt hiszem, régen reggel van már.

Az öreg méhek kikukucskáltak az ajtóhasadákon és azt mondták, még csak most van éjfél, alig aludtak egy-két órát. Igazuk is volt, mert még csak karácsony felé járt az idő s az jelenti az éjfelet a méhek éjszakájában.

- Mindegy az, én már nem vagyok álmos - veregette össze a szárnyait a nyughatatlan méhecske és kereste a kilincset. Az öreg méhek megint csak visszabújtatták az ágyába és álommézet kentek a szemére.

- Ettől majd mélyebben elalszik, mert ez leragasztja a szemét - takargatták be a virágszirom-paplannal és maguk is álomnak adták a fejüket.

Egy-két órát aludt is a nyughatatlan méhecske jóízűen, Liliomos kertben járt álmában és aranyos napsugárban csillogtatta a szárnyait. Piros tulipán kelyhében is vendégeskedett és úgy kell lenni, hogy ott dörzsölhette le az álommézet a szeméről, mert egyszerre megint fölnesselt az ágyban.

- Fülemüle szót hallottam - osont ki az ágyból s nagy csendesen odalopakodott az ajtóhoz.

Az ajtót bizony megrongálta egy kicsit a tél. Hó lepte, jeges eső verte s akkora nyílás támadt rajta, hogy a nyughatatlan méhecske szépen ki bírt csisszanni.

- Én vagyok a legfrissebb - döngicsélte kevélyen és repült egyenesen az ibolyacsárdába. Az ibolyacsárda azonban még csukva volt és a nyughatatlan méhecskének elmúlt a dúdolhatnékja. Dideregve nézett körül és szégyenkezve hallgatta a madárszót. Mert nem a fülemüle szólt, hanem a pipiske ugrált az országúton.

- Kalács, kalács, kalács - kiabálta örvendezve, ha egy szem elhullott magot talált.

- Zümm-zümm-zümm-zümm, jobb benn, mint künn - szomorkodott el a nyughatatlan méhecske és üres tarisznyával bandukolt vissza a kasba.

Szundikált is egy kicsikét, de megint nyughatatlan volt az álma. Arra ébredt fel belőle, hogy a napsugár besüt a hasadékon.

- De már ennek a fele se álom - készülődött fel a nyughatatlan méhecske s megint kiment szerencsét próbálni. Nagy siettében rá is taposott a testvérkéire, de azok még csak meg se rebbentek, olyan mélyen aludtak.

- A legkisebb a legfrissebb - dongott ki a nyíláson s most már nem szomorodott el, ahogy körülnézett. Enyhe szellő cirókálta a szárnyát s röpítette egyenesen a cseresznyevirágcsárdába. Ott pedig szívesen fogadták, mert ő volt az első vendég. Ezer csészikéből kínálkozott felé a finom virágméz s ő bizony sorba kóstolta valamennyit. Kerekedett is olyan kedve, hogy alig bírta vele.

- Majd megmutatom én, ki a legény a csárdában! - szálldosott egyik ágról a másikra.

S bizonyosan meg is mutatta volna, ha a nagy dúskálódás közben egyszerre valami hideg csöpp nem hull a homlokára.

- Nini, ki hajigálódzik itten? - tekintett föl a méhecske s nagyon elcsodálkozott, mikor látta, hogy mennyi cseresznyevirágszirom hull az égből.

Az ám, csak hogy azok az égi virágszirmok hidegek voltak és ráfagytak a gyöngye szárnyára. Tél apó visszafordult az ég pereméről és haragosan rázta a szakállából a sűrű havat. Nem bírta vele a nyughatatlan méhecske, akár hogy rázta is a szárnyát s utoljára megdermedve hullott le a földre.

A legkisebb a legoktalanabb - ezt döngicsélte utoljára.

Jó szerencse, hogy én éppen akkor mentem végig a kerten és kiszabadítottam a hóból a nyughatatlan méhecskét. Fölszártgattam a szárnyát, beletettem egy pohárba s most itt élesztgetem a napon. Ha föléled, visszaeresztem a testvérkéihez. De előbb megígértetem vele, hogy soha többet az életben nem nyugtalankodik éjszakának idején.